

són llargs i les despeses a final de temporada són molt altes. I del material, no us podeu imaginar els preus que demanen per les cadires de jugar, les reparacions i el manteniment del que a la pista són «les teves cames»; i he dit «demanen» perquè, sincerament, no crec que el cost de tot plegat sigui tan elevat. La gent de les ortopèdies es passa molt i, com tot en aquesta vida, si no tens diners no pots estar al capdavant. Actualment, tot i ser un club força conegut i amb experiència a la competició no som un dels forts. Ara es pot parlar d'una divisió d'honor de bàsquet en cadira de rodes professionalitzada: els equips que dominen la competició tenen a les seves files jugadors estrangers, molts professionals que es guanyen la vida només fent esport i la resta semiprofessionals, és a dir, treballant mitja jornada i l'altra mitja entrenant.

És un avanç molt important per a l'esport de minusvàlids. Però tornem al tema d'abans: si no hi ha suport econòmic no es pot arribar a dalt de tot.

Ni els empresaris ni l'Administració no ajuden prou, ni estan veritablement conscienciats i involucrats en l'esport de persones amb minusvalidesa.

A MIFAS la visió que es té de l'esport és més integradora que competitiva, o sigui que es pot dir que encara estem més limitats: competim de forma amateur contra alguns equips, no tots, on la gent cobra per jugar i té, o pot gaudir, de més hores d'entrenament; això es reflecteix a la classificació al final de temporada, però tot i

les adversitats posem moltes ganes i il·lusió en el que fem.

A part del bàsquet en cadira de rodes em dedico a fer d'entrenador d'handbol. Abans de tenir l'accident el practicava i, davant de la impossibilitat de continuar jugant, em vaig treure la titulació d'entrenador i ja fa més de dotze anys que porto equips, primer al Club Handbol Figueres i actualment a l'Espais de Castelló d'Empúries. També faig activitats extraescolars esportives a un grup de nens de l'escola Joaquim Cusí de Figueres.

Pel que fa al tema laboral, tot va anar molt ràpid. Em vaig apuntar a la borsa de treball de MIFAS i en qüestió d'un parell de mesos ja estava treballant: primer fent una suplència per baixa laboral a l'ICASS, un temps d'atur, altra vegada a l'ICASS i mentre estava allà vaig fer unes oposicions per tal d'entrar com a interí a la Policia Local de Salt. La plaça era meua, ja era interí, telefonista recepcionista; no era el meu somni, però tenia feina fixa fins que sortís la plaça de funcionari. A Salt, hi vaig treballar durant un any i mig, fins que l'Ajuntament de Figueres va crear una plaça per a persones amb minusvalidesa a la Policia Local. Altre cop a fer oposicions: vaig passar-les i em van contractar per un any com a auxiliar administratiu; dues renovacions d'un any i més oposicions per cobrir la plaça definitivament. Finalment vaig aconseguir la plaça fixa i ja fa set anys que estic a la Policia Local.

José Luis Luna Portillo

Ramon Estany

Llicenciat en ciències ambientals

SÓC UNA PERSONA AMB UNA MINUSVALIDESA FÍSICA, CONCRETAMENT TINC UNA sordesa bilateral profunda que no em permet sentir res, i em comunico mitjançant la lectura labial i fent ús de la paraula, és a dir, parlant amb la boca (com una persona «normal») i «escoltant» tot llegint els llavis. Bé, el fet és que quan em varen proposar fer una col·laboració per explicar una mica la meua superació d'aquesta minusvalidesa en l'àmbit dels estudis, la meua reacció inicial va ser d'entusiasme i, francament, em vaig sentir molt satisfet que m'«escollissin» a mi entre moltíssimes persones que patim alguna minusvalidesa, però alhora també hi havia un neguit i nerviosisme que corria per dins meu, ja que no sabia si podria estar al

nivell d'aquesta revista. En definitiva es tracta d'exposar de forma resumida la meua «vida escolar», en forma de relat, deixant de banda el nivell literari i cultural, per donar a conèixer a tothom aquest món del qual formo part i per ajudar a superar alguns tòpics que encara continuen vigents. En un primer apartat us explicaré, amb dades i en format de cronologia, la meua vida des que vaig néixer fins que vaig acabar la llicenciatura universitària de ciències ambientals, i en un segon exposaré les meues impressions, vivències personals i reflexions sobre el que he viscut.

Vaig néixer un dia de primavera de l'any mil nou-cents setanta-cinc com la majoria de nens/es, és a dir, sense cap problema, igual

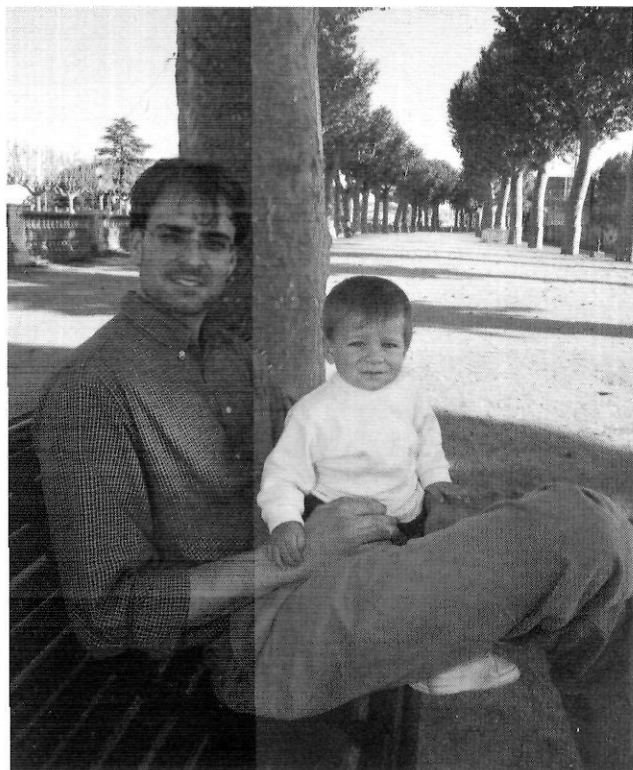

Pere Duran

que els meus germans/es (sóc el quart de cinc germans), fins que al cap de nou mesos vaig patir una meningitis pneumocòccica. L'origen va ser un simple constipat, que es va anar complicant fins a causar-me l'esmentada meningitis, que devia atacar el meu punt feble (això suposem, igual que els metges que em varen atendre), que era l'oïda, fet que em va causar la sordesa. Una anècdota sobre la detecció de la sordesa és que a l'alta mèdica de l'hospital hi consta que no tinc cap mena de seqüela deguda a la meningitis, i la meva mare al cap d'un dia s'adonà d'una cosa molt simple i elemental: no feia cap mena de cas als cants d'uns canaris que teníem a casa, tot i que abans d'ingressar-me era una de les coses que més m'agradaven. A casa mateix els meus pares em varen fer una mena de proves domèstiques (fer sonar el despertador, cridar, fer soroll, etc.) i llavors es varen adonar que passava quelcom. Em van tornar a ingressar i després de moltes proves al final es confirmaren les sospites dels meus pares: tenien un fill sord! Amb totes aquestes «entrades» i «sortides» hospitalàries ja tenia un any, i la meva mare, que per cert

és sueca, com que no estava del tot conforme amb les proves realitzades aquí, em va portar a Suècia (on en aquells moments tenien un nivell de vida, en general, molt més elevat que no pas aquí). Un cop allà em varen fer diverses proves, que només varen acabar de confirmar aquesta sordesa. Però durant l'estada allà va descobrir els mètodes que em varen aplicar aquí a Catalunya, que són els següents: treballar el llenguatge i la parla com més aviat millor, el nen/a sord/a integrat a l'escola convencional, i logopedes a l'escola. Tornarem a Catalunya i al cap d'un temps els meus pares van veure que no hi havia cap escola de sords/es a Girona, ni res de semblant; van trobar una associació de disminuïts psíquics on hi havia alguns nens/es sords/es integrats, però no acceptaven el meu ingrès pel fet que era massa petit. Al final trobaren un centre especial, la directora del qual (que més endavant seria la logopeda que més em va marcar el camí i ajudar durant bona part de la meva escolarització) em va fer una entrevista perquè els meus pares varen amagar la meva edat real (després de l'experiència anterior, van dir

Pere Duran

que era més gran del que era), i em van acceptar. En aquest centre especial hi anaven nens/es sords/es. A partir d'aquí va néixer l'associació de pares i mares de nens/es sords/es de Girona i iniciaren la seva activitat exclusivament per a sords/es en un pis de Girona. Mentrestant es va aconseguir el compromís de les autoritats que es construiria a Salt l'escola de sords/es La Massana, que actualment encara existeix. Jo, juntament amb altres nois/es anava a l'escola pública i, a part, tenia un reforç de tres cops per setmana a l'escola de sords/es; i en el meu cas particular, quan tenia tres anys (quan començava la meva integració a l'escola), els meus pares, la logopeda i la professora de pàrvuls varen creure més convenient que comencés anar a pàrvuls i no a la guarderia per dos motius: el primer, a pàrvuls ja parlaven i a la guarderia encara no, i era molt important que aprenguéssin la dinàmica del llenguatge i la parla com més aviat millor, i el segon és que creien que repetiria curs, i en tal cas no perdria cap curs escolar. Des de primer de pàrvuls fins a vuitè d'EGB vaig anar a l'escola pública de Celrà L'Aulet, i durant els primers anys anava a l'escola de sords/es (per aprendre a parlar de la millor manera possible), fins que finalment es va aconseguir que els/les logopedes anessin a les escoles on estaven integrats els nois/es sords/es (per evitar els desplaçaments del nen/a i per aconseguir la seva plena integració a l'escola). Després vaig cursar

els estudis de BUP, COU i selectivitat a l'institut Carles Rahola de Pont Major, i encara tenia el suport de la logopeda. En acabar vaig cursar la llicenciatura de ciències ambientals a la Universitat de Girona, durant sis anys, tot compaginant els estudis amb la feina que actualment exerceixo, i aquí ja no tenia el suport de la logopeda, per diferents motius.

Fins aquí he relatat el primer apartat, i ara començaré amb el segon. Pel que fa a l'etapa de l'escola d'EGB, jo recordo que a part de l'escola normal havia d'anar a Girona a l'escola de sords/es, i d'aquesta etapa en tinc records bons i dolents, ja que per una part, malgrat que m'ho passava bé amb els logopedes que vaig tenir, jo ja veia (i els altres nens/es també ho veien) que era un nen «especial». Fins que els/les logopedes no van anar a l'escola per evitar el desplaçament del nen/a sord/a no em varen, diguem-ne, «alleujar aquesta càrrega». Durant aquesta mateixa etapa d'EGB, els primers anys portava uns audíofons (que no tenien res a veure amb els actuals, moderns i petits) que em permetien percebre els sorolls, i puc recordar perfectament el dia que vaig deixar de portar-los, ja que em va semblar que m'havia tret de sobre un «senyal» que em feia memòria a mi i als altres nens/es que jo no era un nen del tot normal, i a més a més, per a mi, els contres que tenia l'aparell superaven els beneficis que em podia aportar. Pel que fa a les classes, fins aquí no hi vaig tenir cap mena de problema, ja que a part que els temaris no eren tan carregats com els de BUP, COU i universitat els mestres s'implicaven molt per fer-m'ho tot més entenedor i simple. Llavors, a BUP i COU, recordo que va ser una etapa molt enriquidora a nivell personal (d'amistat, de nous pensaments, de noves maneres de treballar, etc.), ja que a la classe hi havia una bona part dels mateixos nois/es amb qui havia estudiat a EGB, i també hi havia nous i nous professors/es. Aquí el temari començava a ser més dens que no a l'EGB. Amb les assignatures de ciències (matemàtiques, física...) no tenia cap mena de dificultat per agafar apunts, però en canvi a les de lletres (història, filosofia...) sí que en tenia, fins al punt que no n'agafava, i anava a aquestes classes com a «oient» (no és la paraula més adequada, ja que de sentir, res de res... ha! ha! ha!); al final de la classe els meus companys/es em passaven els seus apunts perquè pogués seguir el programa sense cap mena d'entrebancs. Aquí la implicació del professorat va ser total, és a dir, es varen sensibilitzar amb el meu problema i em van ajudar en tot el que feia falta. En canvi a la universitat ja va ser molt més complex. Per començar no coneixia ningú de la classe ni cap professor, i amb la meua deficiència, vulguis o no, sempre vas un pas enrere respecte a la gent «normal» a l'hora de relacionar-te amb qualsevol persona. L'inici el recordo força dur, i no precisament pels temaris universitaris, sinó per aquestes relacions que abans

esmento. Aquí, a la universitat, els temaris que es donaven durant una classe eren brutals en comparació amb el BUP, és a dir, no podia agafar apunts ja que perdria el ritme de la classe. Em vaig adonar que hauria d'anar a totes les classes com a «oient», aconseguir els apunts dels companys/es i ajudar-me amb llibres; però vulguis o no la universitat és com el món laboral, és a dir, la gent estudia per aconseguir les seves ambicions laborals, culturals, etc., però sobretot la primera, i és clar, no tothom estava disposat a deixar-me els apunts, però per sort encara la naturalesa ens ha dotat genèticament de forma diferent a cada persona, i sempre hi havia gent que m'oferia la seva ajuda. I jo, a part d'anar a la classe com a «oient», anava personalment a parlar amb els professors per explicar-los el meu problema i els meus dubtes, i la majoria m'ajudaven dins dels seus límits. I a més a més durant la meua etapa universitària vaig aconseguir la feina que actualment tinc (i en la qual no em varen posar cap mena d'impediment, sinó al contrari). Vaig anar compaginant les dues coses (treball i estudis), fins que finalment vaig aconseguir llicenciar-me en ciències ambientals.

En definitiva, tal com es pot veure perfectament, he aconseguit acabar una carrera universitària gràcies –a part de les meves aptituds culturals, intel·lectuals, etc.– al meu entorn familiar (no sé si era l'òptim, però sí que sé que era molt satisfactori i agradable, però exigent alhora), a les meves amistats –tant de la infantesa com de la universitat, passant per les de l'institut–, sense l'ajuda i implicació de les quals res no hauria sigut tan planer i divertit, i als

professors/es i logopedes que he tingut, que, a part d'exercir amb professionalitat la seva feina, sempre han hagut de posar-hi una mica més de la seva part.

Tot escrivint aquest article m'he recordat de moltes situacions que he viscut durant la meua etapa escolar, però n'hi ha algunes que encara perduren actualment, com la que segueix: molta gent classifica una persona que no sent, és a dir, sorda, com una persona sordmuda. En el meu cas no és que em molesti, ja que el curs de la vida i de la mateixa societat s'ocupa de posar cada cosa al seu lloc, però m'agradaria aportar el meu punt de vista sobre aquesta situació: *sord* significa que és una persona que està privada totalment o parcialment del sentit de l'oïda, i *mut* significa que està privat físicament de l'ús de la paraula, i reconec que la majoria dels sords/es (inclòs jo) tenen dificultats de parla, però en cap moment estan (ni estic) privats de l'ús de la paraula.

I per acabar, m'agradaria aportar una reflexió sobre tot aquest problema (si se'n pot dir així) de les discapacitats: hem de recordar que per sobre de tot, els discapacitats som éssers humans, és a dir, persones amb sentiments, emocions, pensaments, etc., i el que vull dir és que quan us trobeu amb alguna persona que pateix alguna discapacitat (física, psíquica o de qualsevol tipus), no la mireu amb uns ulls de llàstima ni de compassió, sinó amb els ulls d'humans que tenim tots nosaltres!

Ramon Estany Tigerström

Ramon Páez

Llicenciat en dret

La cultura de la integració

La societat catalana, i en particular la gironina, es troben en aparença entre les més obertes i permeables a la coneixença de diferents situacions personals i col·lectives que no s'ajusten al cànon habitual. El problema és precisament que si entenem que hi ha un cànon que determina allò que és normal, aquest mateix cànon ens està dient que la resta, el que no s'hi ajusta, és «anormal». Així, potser més tard o més d'hora caldrà modificar el cànon per tal de

demonstrar que la cultura de la integració comença a ser present de veritat a la vida quotidiana de la gent.

En tot cas, intentaré apuntar algunes pistes des de la mirada d'una persona amb una disminució física severa que ha pogut cursar estudis universitaris, que ha fet algun tast d'una presumpta integració social, i que tot sovint ha tingut la sensació d'estar enmig de dos mons.

Un d'aquests mons, el del discapacitat, és força tancat. Aquest tancament es deu, segons crec, a diferents factors de dis-

